

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ngay từ năm 1966, sau khi đã đọc và đã say mê quyển sách “*Không Ai Là Một Hòn Đảo*”, cộng với tinh thần ‘Cùng chung và liên kết’ của Dòng La San, tôi xác tín rằng con người không thể sống mà không có những liên hệ với tha nhân. Nếu vắng bóng những tương quan với người khác, đời sống sẽ cô đơn biết mấy ! Thật vậy, tôi có thể cô đơn vì tôi không đến với người khác. Tôi cũng có thể cô đơn vì người khác không muốn đến với tôi. Xét cho cùng thì cô đơn nào cũng là ‘*sống một mình trên một hoang đảo*’.

Dĩ nhiên tôi sẽ ít cảm thấy cô đơn nếu như tôi tự chọn cách sống lẻ loi một mình không muốn giao tiếp với ai, vì tôi chọn như thế. Nhưng nỗi cô đơn khi bị người khác bỏ rơi, thờ ơ, xa lánh, khinh miệt thì đưa tôi vào nỗi buồn còn đau đớn hơn tù đày và u ám hơn bóng tối của tử thần. Đây là nỗi cô đơn tôi đã trải qua khi bị nằm ở ‘biệt giam’. Chuyện khó chịu khi hai chân bị cùm và hai tay bị còng ngoặt ra sau lưng vẫn có thể quen dần được nhờ Thiên Chúa tạo dựng cơ thể con người có khả năng thích nghi rất cao, sau vài ngày là tôi có thể ngủ ngon trong tư thế quái đản ấy. Nhưng nỗi cô đơn hiu quạnh mới thực sự là điều khủng khiếp hơn những gì tôi tưởng, bởi lẽ từ lúc có trí khôn, tôi chưa bao giờ cảm thấy ‘chơi với’ và hoang mang lo lắng như thế ! Trong những khoảng khắc lặn hụp giữa tối tăm gần như vô tận ấy, tôi “*rất thèm*” một điều – tuy là rất đói nhưng không thèm ăn đâu – mà là thèm được trông thấy gương mặt của một con người bất luận là ai. Tôi cũng thèm nghe tiếng người nói bất kỳ là nói gì kể cả quát tháo, la hét, chửi bới của mấy cai tù cũng được. Vâng, tôi thực sự thèm những sự ‘có mặt’ của tha nhân.

Chính lúc ấy tôi mới trân quý những liên hệ, những giao tiếp giữa người với người. Kể từ đầu năm 1978, thành phố Sài Gòn liên tiếp đạt nhiều ‘cúp’ vô địch : nào ‘cúp’ hộ khẩu, ‘cúp’ lương thực, ‘cúp’ điện, ‘cúp’ nước...Biệt giam có một bóng đèn nhưng có bao giờ bật sáng đâu, biệt giam cũng có một vòi nước nhưng trong ngày luôn luôn bị cúp nước ! Đối với tù nhân, vì đã có câu ‘ở dơ như tù’ nên cúp nước càng tốt, tại sao ? Tôi đã mở sẵn vòi nước, ghé miệng vào thổi cho nước chảy ra hết, và nhờ hệ thống ống nước đó mà liên hệ với các biệt giam kế bên, vui ơi là vui, tha hồ chào hỏi và làm quen. Thậm chí tôi đã từng nghe hai bạn tù ở hai phòng hai bên, xuyên qua hệ thống liên lạc ‘rất u hiện đại’ ấy mà đánh cờ tướng ‘khổng’ với nhau thật ly kỳ (tôi phục trí nhớ của hai ông bạn ấy vì họ làm gì có bàn cờ với những quân cờ, thế mà họ thi tài với nhau thật sôi nổi hết ngày này qua ngày khác). Ngoài ‘phát minh’ tài ba ấy, các tù nhân cũng chẳng buồn đuổi chuột và đuổi gián, vì chúng là những sinh vật duy nhất và thường xuyên viếng thăm họ. Trong tối đen mịt mù, tôi vẫn cảm nhận những bước chân rất dịu dàng của những chú thím ‘gián’ bò ngược xuôi trên người. Tôi cũng nhận ra sự hiện diện của anh chị chuột ‘cổng’ nào đó mỗi khi các vị ấy nặng nề leo qua chân tôi. Lòng tôi vui lên thật sự khi khám phá ra rằng mình đâu có cô đơn.

Cao hơn thế nữa, tôi còn có sự hiện diện của ‘Ngài’. Tôi tin rằng Ngài lúc nào cũng ở bên cạnh tôi, tội nghiệp cho Ngài quá, phải không, bởi vì thương tôi nên Ngài cũng đành bị biệt giam như tôi. Mỗi lần cầu nguyện là đích thân tôi gặp gỡ Thiên Chúa và tỏ lộ tâm tình với Ngài. Ngài đến tận phòng giam của tôi, ủi an tôi, khích lệ tôi và nâng đỡ tôi. Lúc ấy, phần xác, tuy tôi đang bị ‘cô lập’, nhưng tôi không bị ‘cô đơn’.

Trong bài Tin Mừng tuần này, Chúa Giêsu dạy kinh ‘Lạy Cha’ bao gồm hai mối tương quan, tương quan giữa tôi với Thiên Chúa và tương quan giữa tôi với tha nhân. Vì lời kinh dạy thân thưa trực tiếp với Chúa Cha nên hầu như mọi ngôn ngữ đều gọi là ‘Kinh Lạy Cha’. Qua miệng Chúa Giêsu, chúng ta tin rằng Cha trên trời thương yêu con cái mình hơn tất cả các người cha trần gian.. Điểm đặc biệt trong Kinh Lạy Cha là chúng ta được dạy thân thưa với Chúa là **Cha** và dùng danh xưng tập thể là **chúng con**, nghĩa là một đại gia đình nhân loại, không còn ai xa lạ, không ai bị loại trừ, không ai bị cô đơn, mà tất cả đều có những mối quan hệ gần gũi và thân tình với nhau như con cái cùng một cha. Lời phát biểu của Triết gia nào đó rằng ‘*tha nhân là hỏa ngục*’ đã cho thấy trong đầu óc ông ta có bóng dáng của một con bệnh tâm lý trầm kha !

Theo tôi, cầu nguyện không chỉ giúp chúng ta nối kết với Thiên Chúa mà còn giúp chúng ta quan tâm đến anh chị em đồng loại, thông tin liên hệ với nhau và nhất là đáp ứng nhu cầu cho nhau. Mỗi lần đọc Kinh Lạy Cha, xin hãy mở rộng tâm hồn để tâm tình với Thiên Chúa, nhưng xin đừng quên anh chị em đồng loại, nhất là những ai đang ở trong tầm tay của mình, hãy yêu thương và quan tâm đến họ nhiều hơn.